

LÁSKY MĀMIVÁ%o, STESKY BLÁZNIVÁ%o - 9.

Neděle, 05 prosinec 2010

"Jirko... miláku... " "Ano, láske?" "Dá si palainky s borvkama nebo s jahodama?" "S borvkama ptece, víe je mám na cukr." "Tak vstávej, u jsou hotový," Milena m políbila tak, e se mi srdce sevte. No ale m srdce, snad celej hrudník, celý tlo... vlastně se ani moc nemě u hejbat, sakra..."

Jo - zauzlovanej v prostě radle, poltá na zemi - to byl zase sen. Boe má j. Kdy u se lov k z toho n vyhrabe ptes den, bude se mu to vracet v noci. Sedím na posteli a vbec netuim, jak se zvednu. Jestli ty sny n kdo vyrábí, tak mu pkn dkuju. Dneska jedeme s Mykou pro n jaké vci, eká nás cesta skoro ptes celou republiku. Ml bych se drobet zamstnat, nebo bude malér. "Tatiiiiiiii..." "Copa Myko?" "Bude v té koupelně dlouho? Potěbuju se dát do pádku taky." "Jo, u jsem. Ví co? Dojdu zatím pro auto, tak má asu dost, zajedu a ke vchodu a je se stavím v trafice." Pti la ke mně a vděl jsem, se zeptá. "Bude kouit je se dlouho?"

Deset let jsem nekouil. Kdy se to stalo, propadl jsem tomu znova, hned první víkend u váry. Vlastně jsem tomu neml na mysli jako první Milenu, ale právě tyhle hmebíky do rakve. Asi to fakt nebyl alibismus, prostě mi to pomáhalo nepadnout na hubu. Jenže te nevím, jak se toho zbavit. Snad se mi to povede jako tehdy, prostě ze dne na den. "Nevím Myko... ale hrozně rád bych nekouil. Jenže asi tu vli te potěbuju na nco jiného." "Ok, informovala." tve ml to. U kvli ní. Snad to skoním brzo. "Dobrý den, paní Maáková, jedny e sta edesátky, modrý." "Já vím .. loupáky dnes nebudou?", nakupuju tady obas snídaosvaínu, a i kdy to nebývá zvykem, tak loupáky plně kakaem tu mají nejlepě v celém městě. "Ne ne, jedeme dnes s Mykou pry." "Tak dávejte pozor, je to samá boura ka vude," významně se podívala směrem ke svým Bleskám, Aha a dalim informátorem. "Budem, nebojte. A pozdravujte So u." t astnou cestu a pozdravujte Myku." Jako bychom tu ilili od mali ka. . ...

Kdy jsem pti jel ke vchodu, Myka tam u eka. Zahledl jsem se ptekvapeně na ni. Je z ní najednou ko ka. Tu e pici s obrovským kilem, co si koupila, jsem v obchodě nedocenil, ale sedne jí skvěle. A snad to není jen otcovská pýcha, e v nových koza kách, dínách, kabátě a co já vím co je se, je prostě kus. To bude Milena mrkat. Celou cestu vedem debaty. Nco o nás, o tom, co musíme je se zaít, nco podle toho, co zrovna bā rádiu. Nevím, jestli i Myka, ale já se debatám o Mileně vyhábám, ten sen je je se poád evej. Nakonec za ne ona. "Pjde se mnou dovnitě? Tu krabici asi sama neodtáhnu." "Myslím, e ne Myko. Jestli s nepletu, ml by tam být Petr, pomě e ti. Jste s maminou n jak domluvený?" "Jo jo, prý má pro mne i n jaké ptekvapě usmála se Myka. "Tak to je fajn." Jen doufám, e nebude mít n jaké pro mne. Prahou jsme projeli skvěle, a cestu odtud do Rychnova mám za ta leta v malíku. Jezdili jsme tady za klienty, ka dou pumpu a ka dej motorest jsme poznali. Těba tady, kousek za evni ovem, jsme si dávali ranní kafe u stolku s nápisem "Konzumace nepovolena." Kdy jsem se zeptal, jestli si to kafe mě em dát ptece jen u stolku, kdy venku je tak odporně, oznámila mi obsluha, e klic "To máme stejně jen kvli kontrole, abysme tu nemuseli mít hygienický prostědi." Pak u jsme tankovali raději o nco na dálnici.

Naš rodne místo nás přivítalo deštěm. A taky mlhou. Kdy jsem vjížděl k domku, kde te Milena kam jsme s dětmi jezdili víc jak dvacet let, bylo mi úzko. Mořná za to mohl ten sen, ale přesto, co se stalo, bych mořná nejraději Milenu naložil a odjel fofrem i s Myškou zpátky k nám. Přece není mořné, aby jí to vyhovovalo.

U vrátek jsem zahlédl Petra, ale ani jsme se nepozdravili.

Myška zmizela v domku a já si zapálil. Těch cigaret asi vykouším hodně.

Po chvíli se vynořila Myška s Petrem a s krabicí. Ok, takže to naložíme rovnou.

Naložili jsme a Petr zase odešel.

"Měně, tati."

"Co měně?"

"No... jet"

"Mamina je někde jinde?"

"Asi jo."

"No tak já tě k ní hodím, to není problém. Aspoň se stavím u Standy."

"Ale ne, jedem."

Zpátky jsme chvíli nedebatovali ani o nás, ani o rádiu. Měl jsem chuť se zeptat, ale nějak mi to nešlo přes rty. Nakonec jsem to stejně nevydržel.

"Myslel jsem, že jste byly domluvený."

"No... byly, no."

"Pořítal jsem, že se zdržíš."

"Já taky."

No to mi hlava nebere. Neviděl se hodně dlouho, te jí měla a pod nosem... co se sakra stalo?

"Nic."

"Pocem..."

Myška se přitulila, jak to jen v autě jde.

"Nepohádali jste se, že ne?"

"Ne."

Aspoň toho trochu.

"Nebyla tam."

Tak tohle se mi jen zdá. Vlastně ne... sen bylo to, co bylo ráno.

Dojeli jsme, a už nás provázelo zimní slunce. Vyhodil jsem Myšku u vchodu a zajel s autem na parkoviště. Zvoní telefon.

"Jirka?"

"Ano," ten hlas mi byl povědomý.

"Tu Petra. Pamätáte sa na mňa?" Než jsem stačil odpovědět, už se odvolala dál.

"Ja som sestra Pavlíny Hořkové. Snáď som vás minule vešmi nevyrušila."

"Ne, určitě ne. Neomlouvejte se."

"Ja sa neomlúvam, ani by ma nenapadlo," zasmála se hlubokým hlasem, než má Pavlína, ale podobnost tam byla značná.

"Co pro vás můžu udělat, Petro?"

"Mám taký malér, Jirko.. vyzerá to, že mi odišel netbook, a nepoznám tu nikoho, kdo by mi tu s tím mohl pomôcť. Myslíte, že byste si naň na chvíli požičovali?" Zdá se mi to, nebo ta žena fakt flirtuje?

"No jistě, stačí zítra odpoledne?"

"Ale kdeže, potrebujem v noci pracovať. Já viem, že som otravná..."

To tedy jseš, milá Petro.

"Rozumím. Kde vás najdu?"

"V Grande."

"Vy nebydlíte u Pavlíny?"

"Nie. Moc sa nezhodnem s jej manželom, viete?"

Co je mi vlastně do toho.

"Ok, budu tam za půl hodiny. Počkejte na mě prosím v recepci."

Myška usínala na gaučiku, když jsem jí volal, že se zdrím a možná byla i ráda, že je chvíli sama. Tak vyrazil. Asi budu mít za chvíli na krku PC servis pro celé Slovensko. Je, to budu muset platit DPH. Ach jo.

Ona Zás na má lezie depka. Najhoršie zo všetkého je, keď sa človek nemá ku komu privnúť, keď nemôže spať. Niekedy sa cítim ako opustené stromček. Niekedy sa cítim úplne hrozne. Lenže potom sa stane niečo ako večer. Na zastávke som pozorovala matku s dieťaťom v kočíku. Našťastie doby, keď som sa nemohla pozrieť na kočík bez toho, aby mi vyhrkli slzy, sú už dávno minulosťou. Ľena s dieťaťom vykonávala veľmijaké úkony a pritom mu nekonečne trpezlivo a krásne rozprávala, čo práve robí. Po chvíli som si všimla, že pod rockerskou, vzadu uviazanou šatkou, nemá vlasy, a oboje i riasy sú len namaľované. Aké to musí byť? Bojovať o život... Aké to musí byť, keď človek nevie, či jeho dieťaťo nebude vyrastať bez materskej lásky? Pociťovala som hlboký obdiv k tej žene, za tú vyrovnanosť. Zároveň akoby ma jej existencia zahanbila. Myslím si, bohužiaľ aké nemám trápenia, a pritom je to ako u ľudí, čo statočne znášajú najkrutejšie rany osudu. Pavlína, pozbieraj sa. No tak vás už nehádajte o zem od vášne, no a čo? To je predsa po dvadsiatich rokoch normálne. To je, ale asi nie je úplne normálne vôbec... A Petra akoby to cítila. Nevynechá jedinou príležitosťou, aby sa pochválila so svojím prekvitajúcim sexuálnym životom. Preto, kurník, nie som trochu ako ona? Trebárs ten Jirka by stál za hriech. A k tomu je tak milý... Ako na má pozeral... Ach, niekedy by som veľmi chcela byť...
nevýdatá. Roman